

ת"פ (תל אביב) 53777-03-22 - מדינת ישראל נ' ברק כרמלי

פלילי - שיקולי ענישה

פלילי - חוק העונשין - עבירות סמים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 53777-03-22 מדינת ישראל נ' כרמלי ואח'

לפני כבוד השופט עמית אברהם הימן

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים: 1. ברק כרמלי
2. לוליטה וילנסקו- לא בעניינה

גזר דין (לנאשם 1)

רקע דיוני

בתאריך 24.3.22 הוגש נגד הנאשמים כתב אישום שעניינו היה החזקת סמים שלא לצריכה עצמית עבירה לפי סעיף 7(א) ביחד עם סעיף קטן (ג) רישא.

בשלב מסוים, כמפורט להלן, תוקן כתב האישום. על פי כתב האישום המקורי, עולה כי עובר ליום 3.9.20 התגוררו הנאשמים בדירה בבת-ים. בתאריך 3.9.20 סמוך לשעה 10:00 החזיקו הנאשמים בדירה זו בסמים בכמות שפורטה בכתב האישום: 16.12 גר' סם מסוג 86, MDMA טבליות סם מסוג 0.9587, MDMA גר' סם מסוג קוקאין, 721 גר' סם מסוג קנבוס, 4.2 גר' סם מסוג חשיש 1,100 מ"ל סם מסוג אוכסיקודון וכן 6 טבליות סם מסוג אוכסיקודון. לנוכח עובדות אלה הואשמו השניים בהחזקת סם שלא לצריכה עצמית.

מאז הגשת כתב האישום התנהלו בתיק זה מספר דיונים מקדמיים עד אשר בדיון שהתקיים ביום

23.10.22 לפני סגן הנשיא כב' השופט ב' שגיא, הודיעו הצדדים שהגיעו לכדי הסדר טיעון. על פי הצהרתם הוסכם כי כתב האישום יתוקן, הנאשמים יודו ויורשעו על פי הודאתם. הצדדים הצהירו כי לא באו להסכמה באשר לעונש וכי בטרם טיעונים לעונש יופנו הנאשמים לשירות המבחן לשם קבלת תסקירים לעונש.

כאן המקום לציין עובדות כתב האישום המתוקן. מעיון בכתב האישום המתוקן עולה כי התיקון התייחס למעשה לחלקה של הנאשמת 2 במקרה העולה מתוך כתב האישום. על פי כתב האישום המתוקן, הנאשם 1 (להלן - "הנאשם") התגורר בדירה בה נמצאו הסמים ואילו הנאשמת 2 התארכה מעת לעת בדירה זו, והייתה מודעת לקיומם של הסמים בדירה. מעבר לתיקון זה לא נערך שינוי בכתב האישום המקורי כפי שהוא מתייחס לנאשם. בשלב הדיוני הזה נדחו הדיונים מעת לעת, ובדיון שהתקיים ביום 22.5.23 הצהירו הצדדים כי חל שינוי בהסכמה לעניין העונש כפי שהצהירו עליה בעת הצגת הסדר הטיעון, וכי עמדת המאשימה לעונש תהיה שהיא תגביל עצמה לעתור לעונש מירבי של 10 חודשי מאסר בפועל ואילו ההגנה תהיה רשאית לטעון באופן "חופשי". הדיון נדחה לקבלת תסקיר משלים באשר לנאשם וחוות דעת הממונה על עבודות שירות בשב"ס (להלן - "הממונה") ביחס לשני הנאשמים. הדיון נדחה ליום 6.9.23.

הדיונים נדחו משום ניתוק קשר של הנאשמים עם בא כוחם ועם בית המשפט. ביום 4.3.24 התקיים דיון בעניינה של נאשמת 2, בלבד, שכן הנאשם לא התייצב לדיון. בדיון זה הסתבר כי חל שינוי נוסף בעמדת המאשימה באשר לעונשה של נאשמת 2. על פי הצהרת המאשימה השינוי בכך שהיא הסכימה שגזר דינה של הנאשמת 2 יהיה כזה הצופה פני עתיד, דהיינו, מאסר מותנה והתחייבות להימנע מעבירה. הנימוקים לעמדת המאשימה הינם בעיקר כפי המפורט בתסקיר שירות המבחן כמו גם נסיבות אישיות מורכבות שהיה בהן כדי לבסס עמדה עונשית זו, שראוי להדגיש כי היא מקלה עם הנאשמת 2, בשים לב למהות ולחומרת העבירה בה הורשעה. ואכן, כפי הסכמת הצדדים, בדיון זה, נגזר דינה של הנאשמת 2 לעונש של מאסר על תנאי וחיובה לחתום על התחייבות להימנע מעבירה.

באשר לנאשם, לאחר שבית המשפט הורה, כאמור לעיל, בדיון שהתקיים ביום 22.5.23 על קבלת תסקיר משלים נדחה הדיון, ונותק הקשר עם הנאשמים, חודש הקשר וכאמור, נגזר דינה של נאשמת 2. בשלב זה, שוב נדחה הדיון מעת לעת עד אשר בדיון שהתקיים ביום 26.3.24, התייצב הנאשם לאחר שהחליף סניגורו. הדיון התקיים לפני סגן הנשיא כב' השופט ב' שגיא. בא כוח הנאשם ביקש להפנות הנאשם פעם נוספת לממונה על עבודות שירות בשב"ס. המאשימה התנגדה לכך. כב' השופט שגיא דחה הבקשה להפנות הנאשם לשירות המבחן, לנוכח ניתוק הקשר ואי שיתוף הפעולה של הנאשם, והחליט על דחיית הדיון לשם שמיעת טיעונים לעונש. בשולי החלטתו, מאותו יום, קבע כב' השופט שגיא כך: **"רמת שיתוף הפעולה המינימלית של הנאשם והצורך בנקיטת יד קשה על מנת שיתייצב לדיונים, הופכת את ריצוי העונש בדרך של עבודות שירות לפחות סבירה בעיני, ובנסיבות אלה, ראיתי לדחות את הבקשה.**

יחד עם זאת, אשמע טיעוני הצדדים לעונש, וככל שאסבור כי יהיה מקום להפנות את הנאשם לבדיקת התאמה, לאחר שמיעת הטיעונים, אעשה כן."

הדיון לטיעונים לעונש נדחה למועד אחר, עד אשר ביום 25.6.24 התקיים לפני, ולא לפני כב' השופט שגיאל לנוכח מינויו לנשיא בית משפט המחוזי בבאר שבע. ביום זה שמעתי דברי סבו ואמו של הנאשם, כעדי הגנה לעונש, אשר העידו על אופיו הטוב של הנאשם, ועל העזרה הרבה והדאגה העמוקה והגדולה אשר דואג הנאשם בטיפול מסור בסביו הסיעודיים. כמו כן, בדיון זה שמעתי טיעוני הצדדים לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

בא כוח המאשימה לא התעלם מחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה ועד לדיון בטיעונים לעונש. כמו כן, לא התעלם מכך שחלק מהאחריות לחלוף הזמן מונח על כתפי המאשימה. כמו כן, הדגיש כי אין להשוות בין העונש שהוטל על הנאשמת 2 על מנת להקל בעונשו של הנאשם. לדבריו העונש המקל שהושת בהסכמת המאשימה על הנאשמת הוא פרי נסיבות המקרה דהיינו חלקה בביצוע העבירה, נסיבות גילוי העבירות דהיינו זימון המשטרה על פי דרישתה של הנאשמת 2 ברקע העימות שהיה ביניהם, ונסיבות אישיות. כמו כן, להבדיל מעניינה של הנאשמת 2 שבו היה השיקום רלבנטי לעונש, הרי שאין הדבר נכון בעניינה של הנאשמת. בא כוח המאשימה שם הדגש על חומרת העבירה בשים לב לכמויות הסם שנתפסו בחזקתו של הנאשם. לדבריו מדובר בכמויות גדולות ביותר של סמים מסוגים שונים, ומסיבה זו כתב האישום הוגש לבית המשפט המחוזי ולא לבית משפט השלום. באשר למתחם העונש ההולם, על פי דרכה של המאשימה, ולאחר איזכור פסיקה קודמת הגיע בא כוח המאשימה למסקנה כי המתחם הנכון במקרה שלפנינו הוא בין 18 חודשי מאסר לבין 36 חודשים. באשר לפער או שמא לאי המתאם בין מתחם זה אשר הוצע, מלכתחילה, דהיינו להגביל עתירת המאשימה ל- 10 חודשי מאסר, לעומת מתחם שבו רף הענישה הנמוך הוא 18 חודשים, הסביר ביושר רב, יש לומר, כי, נפלה טעות בעמדת המאשימה, וכי זכותו של הנאשם ליהנות משום טעות זו. סופו של דבר, עתר בא כוח המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר של 10 חודשים בצירוף עונש מאסר על תנאי וקנס.

בא כוח הנאשם, הפנה לצורך להקל עם הנאשם. ראשית, הפנה תשומת הלב לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה בלי שהנאשם עבר עבירה אחרת. הנאשם חסר הרשעות קודמות, העבירות הן אירוע חריג בחייו, לאחר שנקלע לבעיות אישיות קשות. חלפו כארבע שנים מאז בוצעה העבירה. לדבריו, יש לקחת בחשבון תקופה ארוכה זו, לזכותו של הנאשם במיוחד לנוכח אי הסתבכותו בעבירות פליליות. כמו כן הפנה לחוסר המידתיות בין השתת עונש מאסר בפועל על הנאשם לעומת העונש שהושת על הנאשמת. בא כוח הנאשם הפנה, גם, לנסיבותיו האישיות הנעוצות במצוקה נפשית ממנה סובל בעקבות מבצע "צוק איתן" כמו גם מבעיה רפואית איתה הוא מתמודד ועל רקע זה צרך סמים לשיכוך כאביו. נסיבות אלה מפורטות בתסקירי שירות המבחן.

בדבריו של הנאשם בתום הדיון, סיפר על נסיבותיו הקשות שבאו עקב השתתפותו במבצע "צוק איתן", אשר בעקבות מצוקות אלה סבל מכאבי בטנו ללא ממצא קליני. הדרך שמצא לו הנאשם לשכך הכאבים הייתה דרך הסמים. משם באה התדרדרותו עד אשר נקלע לחברה שלילית אשר במסגרתה הוצע לו לשמור על הסמים תמורת תשלום.

לאחר הדיון לטיעונים לעונש ובסיום הדיון לא מצאתי להורות על קבלת חוות דעת מהממונה על עבודות שירות בשב"ס (להלן - "הממונה") לקבלת חוות דעתו באשר להתאמת הנאשם לרצות עונש מאסר בעבודות שירות, אלא החלטתי כי בשלב מאוחר יותר, לאחר שאשקול מכלול השיקולים והנסיבות הרלבנטיים לעניין זה, אחליט בכך.

ואכן, בשלב מאוחר יותר, לאחר שבחנתי ושקלתי העניין, ולאחר שהתרשמתי מדברי הצדדים, ומהאמור בתסקירי שירות המבחן, מצאתי כי יש מקום לבחון דברי כב' השופט שגיא, בסיפא להחלטתו מיום 26.3.24, וכי ראוי להפנות הנאשם לממונה. וכך אכן הוריתי.

בשלב מאוחר יותר העביר הממונה חוות דעתו החיובית בעניין אפשרות ריצוי עונשו של הנאשם בעבודות שירות.

דיון והכרעה

המקרה שלפני מיוחד הוא. אם אומר כי גזירת הדין הינה מלאכת שיפוט קשה, הרי שבמקרה שלפני קשה היא שבעתיים. לפניי אדם צעיר, חסר הרשעות קודמות, נורמטיבי עד אשר התדרדר לשימוש בסמים. בטרם גיוסו לצבא למד באוניברסיטה ביולוגיה, וכדבריו, הצטיין בלימודיו. שירת שירות צבאי - קרבי, מלא ומשמעותי. לא מצאתי לדחות דבריו של הנאשם הדיון שבו נשמע הטיעונים לעונש, בגדר דבריו האחרונים של הנאשם, באשר לרקע ונסיבות שהביאוהו להליכים הפליליים שלפני.

כאן המקום להעיר כי במקרים בהם גזר הדין בא בעקבות הסכמה בין הצדדים, ובין היתר הסכמה על אודות עובדות כתב האישום, הרי שהכלל הוא שהמסגרת העובדתית הרלבנטית לגזר הדין הן עובדות כתב האישום. במקרה שלפני, בדיון שבו נשמעו הטיעונים לעונש, סיפר הנאשם על הרקע להחזקת הסמים על ידו. לדבריו, בעקבות שירותו הצבאי נקלע למצוקה נפשית וגופנית-כאבי בטן בלתי מוסברים, התדרדר לשימוש בסמים. בין היתר, הכיר אוכלוסייה שאנשיה עוסקים בעיסוק הנלווה. הסמים שנתפסו בדירה הוחזקו שם על ידו מטעמים ועבורם, שכן הסמים היו שלהם. יש בדברים אלה כדי להביע נסיבות מקלות. השאלה היא האם מבחינה משפטית יש ובית המשפט ייקח בחשבון עובדות מסוימות שאינן בכתב האישום אשר עובדותיו מוסכמות? בעניין זה אפנה לפסק הדין בע"פ 4301/15 יאשיהו פינטו נ' מדינת ישראל (5.1.2016) כך נאמר:

"ואכן, אין חולק כי בית משפט אינו רשאי להביא בחשבון לצורך גזירת הדין עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום בו הודה נאשם לצורכי הסדר טיעון (ראו למשל דנ"פ 5140/15 בדיר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 20 (19.11.2015) והאסמכתאות שם).

ואולם, בית המשפט רשאי ומוסמך, ולמעשה מחויב, לתת משמעות לעובדות המוסכמות שבכתב האישום. בענייננו, אמנם המונח "מרות" אינו נזכר בכתב האישום, אך כל בר-דעת יכול להבין ולהסיק מהעובדות המתוארות בכתב האישום..."

בעניין זה יש לנקוט זהירות שמא נחטא לעקרון הטמון ביסוד הסדרי הטיעון והוא עקרון ההסכמה. אין בית המשפט משנה מעובדות עליהן הוסכם ללא בסיס בדין לרבות הסכמת הצדדים לשינוי. יחד עם זאת, נראה לי כי ראוי להתייחס לדברים, אם כי בהסתייגות הראויה.

כמו כן, אציין כי התרשמתי מסבו של הנאשם כמו גם אמו אשר אמרו דבריהם בדיון שנקבע לטיעונים לעונש. הרושם והמסקנה העולים מתוך דברי השניים הוא שמדובר ברקע המשפחתי נורמטיבי חיובי של הנאשם ומשפחתו.

כאן המקום להפנות לשני תסקירי שירות המבחן. באשר לתסקיר הראשון, שהוא המקיף והמשמעותי מבין השניים, בחן שירות המבחן, כדרכו המבורכת והחשובה, כל הנסיבות הנתונים והעובדות הרלבנטיים לעניין. מתוך התסקיר עולה התרשמות חיובית, ויש כי היא אמפטית במידה רבה. שירות המבחן הציע לדחות הדיון למשך שלושה חודשים על מנת לעקוב אחר מצבו של הנאשם ובחינת צרכיו כמו גם הערכת מצבו. אלא שכפי העולה מהתסקיר השני, הנאשם התקשה לקדם מצבו ולשתף את שירות המבחן עד כי ניתק קשר עם שירות המבחן.

בטרם גזירת דינו של הנאשם ראוי, כפי המחויב על פי החוק ובהתאם לכלליו, לבחון מתחם העונש ההולם. לאחר שבא כוח המאשימה הציג לבית המשפט פסיקה בשלושה מקרים קודמים, הציע מתחם שנע בין 18 חודשי מאסר לבין 36 חודשים.

אומר כבר עתה כי מתחם זה אינו מופרך או משולל יסוד. הסתייגות אחת באשר לדוגמאות הללו, היא שגם על פי המקרים שהוצגו על ידי המאשימה, יש והעונש בתוך המתחם יהיה כזה שירוצה בעבודות שירות, דהיינו, ממילא עולה כי הרף הנמוך של המתחם הוא 9 חודשי מאסר, אשר כידוע, יש וירוצו בעבודות.

סעיף 40 ג. לחוק העונשין קובע את הכללים לקביעת מתחם העונש ההולם. על פי הכללים הללו: העיקרון המנחה הוא - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40 ב. לחוק העונשין). בין הכללים תימצא, בין היתר, מדיניות הענישה הנהוגה כמו גם בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. אכן, בקביעת מתחם העונש

ההולם אין בנמצא נסיבות אישיות של הנאשם. הנסיבות האישיות הן קביעת העונש בתוך המתחם.

בחנתי מדיניות הענישה בין היתר בדוגמאות שהציג בא כוח המאשימה ומצאתי כי יש ומתחם העונש על פי מקרי העבר בעבירות של החזקת סם שלא לשימוש עצמי, שונה במקצת מזה שהוצג על ידי המאשימה. יחד עם זאת אעיר כי השוני אינו משמעותי. מצויים פסקי דין רבים בעניין זה, ובעיקר בפסיקה של ערכאות השלום והמחוזי.

אפנה בתוך כך לרע"פ 1473/18 שמואל אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2018). בעניין זה בגין עבירה של החזקת מספר מנות סם מסוג קוקאין שלא לשימוש עצמי, גזר עליו בית משפט השלום עונש של מאסר על תנאי ועונשים נילוויים. בית משפט השלום קבע מתחם שבין מאסר על תנאי לשנת מאסר. התביעה עתרה למתחם עונש שנע בין 6 חודשי מאסר לבין 18 חודשים. המאשימה הגישה ערעור על גזר דין זה לבית המשפט המחוזי, קיבל טעוני המאשימה וקיבל המתחם שהוצע על ידי המאשימה, ומשום כך, וגזר על הנאשם, בין היתר, עונש של חודשיים מאסר שירוצו בעבודות שירות (עפ"ג 10481-03-17 מדינת ישראל נ' שמואל אוחיון). על פסיקת בית המשפט המחוזי הוגשה בקשה לרשות ערעור (רע"פ 1473/18 הנ"ל) ובית המשפט העליון דחה הבקשה, ובכך למעשה אישר את מתחם העונש שקבע בית המשפט המחוזי דהיינו בין 6 חודשי מאסר לבין 12 חודשים.

כאמור, פסיקת גזרי הדין בעבירה של החזקת סם שלא לשימוש עצמי רבה ומגוונת היא ומצויה במנעד רחב של עונשים. כפי הקבוע בחוק, קביעת המתחם אף היא קשורה לחומרת המעשה. לפיכך, החזקת סם בכמות גדולה שונה מהחזקת סם בכמות קטנה. יחד עם זאת, נראה לי שניתן לדלות מתוך הפסיקה מתחם עונש שיהיה מתאים למקרה שלפנינו. מצאתי להביא בעניין זה מקרה נוסף שיש בו כדי להצביע על מתחם עונש בעבירה זו, מתחם המתחיל בחודשי מאסר ספורים שיש וירוצו בעבודות שירות. לפיכך אפנה לרע"פ 747/14 אלי לוי נ' מדינת ישראל (11.2.2011) שם אושר מתחם עונש בעניינו של הנאשם אשר החזיק כ- 6 מנות סם הרואין. בית משפט השלום קבע מתחם של 8 חודשי מאסר עד 18 חודשים וגזר עליו עונש של 8 חודשי מאסר. ערעורו לבית המשפט המחוזי (עפ"ג 20374-11-13) נדחה. גם בקשת הרשות לערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה (רע"פ 747/14). עולה מתוך כך שהמתחם שנקבע על ידי בית משפט השלום - בין 8 חודשי מאסר לבין 18 חודשים - אושר. אביא לשם הדוגמא פסק דין נוסף של בית המשפט המחוזי בערעור על בית משפט השלום. מדובר בעניין עפ"ג 6495-09-15 מדינת ישראל נ' פאדי שם קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם להחזקת 7 מנות הרואין שלא לשימוש עצמי הוא במתחם שבין 6 חודשי מאסר לבין 18 חודשים. לפיכך התערב בגזר דינו של בית משפט השלום, וקבע כי המתחם שנקבע על ידי בית משפט השלום - שבין מאסר על תנאי לבין שנת מאסר - שגוי הוא.

כעולה מן המקובץ, בשים לב לכמות הסמים שנתפסה אצל הנאשם, יתחיל המתחם ברף נמוך מזה שהציגה המאשימה. אני סבור שניתן לקבוע כי הרף הנמוך של המתחם יהיה 9 חודשי מאסר והמתחם הוא בין 9 חודשים כאמור ועד ל- 18 חודשים.

באשר לנסיבותיו של הנאשם. השאלה שאני שואל עצמי היא האם העונש ההולם באשר לנאשם שלפניי, על פי נסיבותיו האישיות, הוא עונש מאסר בפועל "ממש" דהיינו מאחורי סורג וברית, או שמא במקרה המיוחד של הנאשם, על נסיבותיו המיוחדות שאף קיבלו ביטוי בתסקיר שירות המבחן, ראוי לגזור על הנאשם עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות?

לאחר התלבטות רבה ולא פשוטה: אכן, אין להתעלם מחומרת העבירה, למצער, מבחינה פורמלית, דהיינו כזו אשר העונש הקבוע לצדה בחוק, הוא בין החמורים עלי ספר חוקים. יחד עם זאת, ראוי להציב ממול, נסיבות המקרה כפי שבאו מפי הנאשם כמו גם לנוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם. לפיכך, מצאתי לקבוע כי המתחם העונש ההולם, במקרה המיוחד של הנאשם שלפניי, שתחילתו הוא בעונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות. אכן, על פי תסקירי שירות המבחן אין לפני באופן מובהק, המלצה לעונש שיכלול הקלה בדין משום שיקולי שיקום. יחד עם זאת, ראוי להפנות למפורט בתסקירי שירות המבחן, שיש בהם סקירה וציון של נסיבותיו האישיות של הנאשם. נראה לי שראוי להפנות לאמור בתסקיר השני שבו נאמר: **"בצד זאת, כמפורט בתסקירנו הקודם ולא התמודדויותיו של ברק, בין היתר עברו, משפחתו, בתחום ההתמכרות ובריאות הנפש, נבקש לקחת בשיקולי הענישה את מצבו כשנראה כי לא מאופיין בדפוסים עבריינים מושרשים ופעל מתוך מצוקה כשאותה העת העמיק שימושו בסמים."**

ועוד יש להוסיף לעניין העונש ההולם לנאשם שלפניי. הנאשם חסר הרשעות קודמות, נטל אחריות על מעשיו, הודה בעבירות ויש להסיק כי הפיק הלקח משום ההליכים המשפטיים. מלבד הסתבכותו זו אין לחובתו הסתבכות בפלילים. ניתן להסיק בוודאות סבירה - דרכו של הנאשם בחייו - אינה דרך הפלילים והליכה בשולי החברה. הנאשם הסתבך, משום תלאות שפקדו אותו בחייו הצעירים, בין היתר משום השפעתו הקשה של השירות הצבאי במבצע "צוק איתן". יש להוסיף לעניין זה, את חלוף הזמן - כארבע שנים, מאז האירוע, שהביאו כדי כתב האישום שלפניי. בחלוף זמן ארוך זה, כאמור, לא עבר הנאשם עבירות נוספות דבר המעיד על אופיו ואורח חייו הנורמטיבי.

מרכיב נוסף שיש לקחת בחשבון בעת גזירת דינו, הוא היחס בין העונש שהוטל על שותפתו של הנאשם לבין העונש שיוטל עליו. אין אני בא לקבוע כי העונש הקל יחסית שהוטל על הנאשמת 2 משולל יסוד. נראה כי הסכמת המאשימה לעונש זה, מקורה בנסיבותיה המיוחדות של הנאשמת 2 כמו גם, מן הסתם, חלקה במעשה העבירה. אלא, שאין להתעלם מפער העונש העלול להיות עת יוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל מאחורי סורג וברית, ולעומתו, על הנאשמת, גם בשים לב לחלקה במעשה על פי עובדות כתב האישום המתוקן, יוטל עונש מאסר מותנה בלבד. בא כוח המאשימה הודה ברוב הגינותו כי בהסכמת המאשימה - להגבלת עמדתה העונשית ל-10 חודשי מאסר בפועל - טעה. אלא שבדיני נפשות עסקינן ובסופו של יום, גזירת דינו של הנאשם למאסר - יש בו שלילת חירות בהשמתו בבית הסוהר. ככל שבדיני נפשות עסקינן ראוי לנקוט זהירות והתחשבות בנאשם.

אשר על כן, אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

9 חודשי מאסר בפועל.

עונש המאסר ירוצה בעבודות שירות כפי חוות הדעת של הממונה שעותק ממנה מצוי בידי הנאשם הוא יודע פרטי מקום עבודת השירות ותנאי העבודה. הוסבר לנאשם בלשון שאינה משתמעת לשני פנים כי אי עמידה בתנאי עבודות השירות, יש בה כדי להביא על מאסר בפועל של יתרת עונש המאסר.

9 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא יעבור עבירה על פקודת הסמים המסוכנים. למען הסר ספק, הוסבר לנאשם כי אם משום סיבה כלשהיא

הסברתי לנאשם כי אם בעתיד ייכשל בביצוע עבודות השירות ותחתן ירצה עונש מאסר, אזי תקופת התנאי תחל עם שחרורו ממאסר.

קנס בסך 3,000 ש"ח או שבועיים מאסר תמורתו. הקנס יקוזז מסכום ההפקדה הכספית שחויב בה הנאשם כתנאי לשחרורו ממעצר. והיתרה, אם תהיה כזו תוחזר לאם הנאשם חיה כרמלי, אשר הפקידה הסכום בקופת בית המשפט, בעת שחרורו של הנאשם ממעצר.

ככל שסכום ההפקדה כאמור, נמוך מסכום הקטן, אזי הקנס ישולם עד ליום 1.10.24.

מוצגים: ייעשה בהם על פי שיקול דעתו של הממונה על החקירה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב אלול תשפ"ד, 15 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים.